

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 31 Ἰανουαρίου 1955 (Π. Ο. Η.)
"Ἔτος Θ'. Ἀριθ.—200— Τιμή Φύλλου Δρχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 33.839

Διευθύνεται ὑπὸ 4μελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
ἐκ Θεολόγων Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

Αἱ Ρίζαι Ἐγρῖσκονται Βαθυτέρον

Εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον τῆς στήλης αὐτῆς κατεδείχθη ἡ ἀνάγκη τῆς ἀπαλλαγῆς μας ἀπὸ τῶν διαφόρων ἐκμεταλλευτῶν τῆς ἱερᾶς μας ἰδεολογίας. Εἰς τὸ σημερινὸν ἄρθρον ὑπὸ μορφήν διαφόρων ἐρωτημάτων θὰ ἀποδείξωμεν, ὅτι αἱ ρίζαι τῶν ἐπιθέσεων τῶν ἀντιπάλων μας, ὅσον καὶ τοῦ ἱεροῦ κινήματος τῆς εὐσεβείας εὐρίσκονται βαθύτερα. Μήπως ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου ὀφείλεται εἰς προθέσεις καὶ εἰς ἐπιδιώξεις ἀφανῶν καὶ σκοτεινῶν δυνάμεων, ἀντιτιθεμένων εἰς τὸ ἔργον τῆς Μιᾶς, Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας; Μήπως αἱ δυνάμεις αὗται, οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶναι, δεσμεύουσιν τὴν «Ἐκκλησίαν» καὶ τὴν Πολιτείαν, ὥστε νὰ μὴ δύνανται καὶ ἂν ἀκόμη θέλουν, νὰ προβοῦν εἰς τὴν λύσιν τοῦ ἐπιμάχου ζητήματος; Μήπως ἡ τῶν ἀπηνῆς καὶ ἄνευ προηγουμένου διωξίς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν (ἀσχολουμένων κατὰ τὴν κρίσιν «σοφῶν» τῆς ἐποχῆς μας ἀνδρῶν μὲ ἐπουσιώδη ζητήματα !!!) ἔχει σκοπὸν νὰ καταπνίξῃ πᾶσαν εὐθαρροῇ φωνὴν ἀντιστάσεως;

Ἐκτὸς τῶν ἐρωτήσεων αὐτῶν, γεννῶνται καὶ ἄλλαι ἐρωτήσεις, ἀναφερόμεναι εἰς τὸν μέλλοντα χρόνον: Εἰς περίπτωσιν διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου κατὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γράμμα τῶν κανόνων ἢ ἐπαναφορᾶς τοῦ πατρίου ἡμερολογίου εἰς τὴν λατρείαν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὁ ἀγὼν μας θὰ πρέπει νὰ λήξῃ; Ἡ ἠθικὴ ἀποσύνθεσις τῆς Αὐτοκεφάλου ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἡ διάβρωσις αὐτῆς ὑπὸ τῆς Μασσονίας, ἡ κατάφορος παράβασις θεῶν καὶ ἱερῶν κανόνων κατὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν διδασκαλίαν δὲν συνιστοῦν ἐπιμάχα θέματα, ἄξια μάχης καὶ ἀγῶνος;

Πρὸ παντὸς ἡ τραγικὴ δουλεία τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν Πολιτείαν, ὥστε οἱ λειτουργοὶ αὐτοὶ νὰ εἶναι δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ ἡ ἰδίᾳ

νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, δὲν πρέπει νὰ διεγερῇ τὴν ἀγανάκτησιν παντὸς χριστιανοῦ, ὥστε οὗτος νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἐκκλησίας;

Ἐκαστος ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν ὡς μελετήσῃ μὲ προσοχὴν τὰ ἐρωτήματα· εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ἡ ἀπάντησις ὧν θὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν ἐξαγωγήν τοῦ ἐξῆς συμπεράσματος. Ὁ Ἀγὼν μας εἶναι ἐνθύτερος ἢ ἀντίστασις μας διὰ τὴν παρὰ τοὺς κανόνας μεταρρυθμίσιν τοῦ ἡμερολογίου, εἶναι ἡ στέγη ἐνὸς ὁράτου καὶ μεγαλειώδους κινήματος εὐσεβείας, ἀποβλέποντος εἰς μίαν Ἀναγέννησιν τῆς Ἐκκλησίας. Ὅποιος δὲν βλέπει κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν τὸν ἀγῶνα μας ἢ μυωπάζει ἢ ἀγνοεῖ τὴν οὐσίαν καὶ τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ!

Κατὰ συνέπειαν σκοπὸς τοῦ Ἀγῶνος δὲν θὰ εἶναι οὔτε ἡ ἐπιτυχία μιᾶς ἀνοχῆς διὰ τὸ ἄνοιγμα μερικῶν Ἐκκλησιῶν, οὔτε μόνον ὁ τοις μέρους τῆς ἡμερολογιακῆς διαφορᾶς, οὔτε ἀκόμη καὶ αὐτὴ ἡ κατοχύρωσις τοῦ συνταγματικοῦ δικαιώματος τῆς ἐλευθερίας μας.

Προέχει λοιπόν, ὡς ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη ἡ διοργάνωσις τοῦ ἐσωτερικοῦ μας μετώπου, ἀλλὰ καὶ ἡ δημιουργία μιᾶς παραδόσεως κληρονομούμενης ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, ὑπὸ μορφήν ἀγωνιστικοῦ καὶ μαχητικοῦ πιστεύω. Ὑποθέσατε, ὅτι ἐπιτύχαμεν τὸ ἄνοιγμα τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐχειροτονήσαμεν μίαν δεκάδα Ἀρχιερέων· ἐρωτῶμεν: Τὰ τέκνα μας θὰ δικαιώσωσιν τοὺς ἀγῶνας μας καὶ πρὸ παντὸς θὰ ἀποφασίσωσιν νὰ διατηρήσωσιν αὐτό, ποῦ μετ' εὐλαβείας πρεσβεύωμεν σήμερον, ἢ θὰ ἀποπνιγῶσιν εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ μοναχισμοῦ καὶ τοῦ ριζοσπαστικοῦ ὀρθολογισμοῦ τῆς παράφρονος ἐποχῆς μας, καὶ θὰ μειδιάσωσιν μὲ οἶκτον διὰ τοὺς πατέρας τῶν;

Βεβαίως χρειάζεται ἡ Ἐκκλησία, ἐπιβάλλε-

ται ἡ νίκη τῆς Ἑλευθερίας· παραλλήλως ὁμως ἀπαιτεῖται ἡ ψυχικὴ καὶ ἰδεολογικὴ καλλιέργεια τῶν ἀγωνιστῶν, ὥστε τὸ πιστεῦμα τοῦ ἀγῶνος νὰ εἶναι σαφές, κατηγορηματικόν, ἡλετριζόν καὶ εὐρύ, ὅσον τοῦλάχιστον καὶ ἡ Ὁρθοδοξία, τῆς ὁποίας τὸ ἰδεολογικόν πλάτος δὲν καλύπτει μόνον τὸ ἡμερολόγιον. Ἄλλωστε θὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι τὸ μαχητικόν μας φρόνημα, ὡς παλαιοσημερολογιτῶν μόνον, ἐτροφοδότησε πλουσίως (καὶ τοῦτο ἔργον τῆς Προνοίας τοῦ Θεοῦ) ὁ ἀπερίσκεπτος διωγμός. Δὲν ἀποκλείεται μὲ τὴν παῦσιν τοῦ διωγμοῦ, νὰ ἀμβλυνθῇ τὸ μαχητικόν αἶσθημα καὶ νὰ καταπέσῃ ὁ ζήλος.

Διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ὁ ἀνωτέρω βασικὸς καὶ οὐσιώδης σκοπὸς ἀπαιτεῖται πρωτίστως γραμμὴ! Σοφὸς οἰακοστρόφος τοῦ κινήματός μας ὑπάρχει, εὐλαβεῖς ἱερεῖς, καθηγηταί, κατηχηταί, ἱεροκῆρυκες, εὐσεβεῖς γυναῖκες δὲν ἀποσιάζουν ἀπὸ ἡμᾶς. Ἄς ἐπιστρατευθῶσιν ὅλοι αὐτοὶ διὰ τὴν δημιουργίαν τῆς πνευματικῆς διαθήκης τοῦ Ἀγῶνος μας. Αὐτὴ προέχει διότι ἄνευ αὐτῆς ὁ θησαυρὸς τῆς Ὁρθοδοξίας θὰ διαρρεύσῃ.

Ἐνα παράδειγμα μόνον θὰ ἀναφέρωμεν, διὰ νὰ ἀποδείξωμεν τὴν στοιχειώδη παράλειψιν. Γεγονότα μῖας τριακονταετίας, διατηρούμενα εἰς τὴν μνήμην τῆς γενεᾶς ποῦ τὰ διεδραμάτισε, πῶς θὰ γίνωσιν γνωστά, εἰς τὴν ἐπερχομένην γενεάν, ἄνευ μῖας αὐθεντικῆς καὶ ἐπιστήμου ἱστορίας τοῦ Ἀγῶνος μας;

Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ δημοσιεύσωμεν σύστημα ἐνεργείας. Οὔτε εἴμεθα ἀφελεῖς νὰ ὑποδείξωμεν δημοσίως τὴν φαρέτρην τῶν ὅπλων μας. Ἐπιδιώκωμεν νὰ δημιουργήσωμεν σκέψεις εἰς ὅλους τοὺς ἀγωνιζομένους ὑπὸ τὸ τιμημένον λάβαρον τῆς Ὁρθοδοξίας, ὥστε νὰ καταλήξουν εἰς σωτήρια συμπεράσματα ἐν καιρῷ καὶ εἰς ἐκτέλεσιν ἁγίων ἀποφάσεων. Αἱ ρίζαι τοῦ δένδρου τῆς ἀποστασίας εἶναι βαθεῖαι. Δὲν πῖπτουν μὲ τὰς θωπείας ἐνὸς σουγιά πολυτελείας. Χρειάζεται σκαπάνη καὶ χεῖραι στιβαραί.

ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΤΟΜΕΝΑ

ὑπὸ μοναχοῦ ΑΝΤ. ΜΟΥΣΤΑΚΑ

(Ἐκ τοῦ προηγουμένου συνέχεια)

Καὶ τοιαύτη μὲν ἀνακηρύττεται ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς ἐκείνης, ἥτις ἄλλως πλήρης ἐστὶ βλαφημιῶν. *Ἀπορον δὲ πῶς ἡ ἱερὰ τῆς Ρώμης ἀδελή ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ τῶν φώτων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, οὐδόλως ἡρενθρίασεν οὐδὲ ἡσχύνθη*, ἵνα κηρύξῃ εἰς τὸν πεφωτισμένον κόσμον τοιαῦτα παγγέλαστα πράγματα, ἅπερ καὶ ἐν τῇ βαρβαρότητι ἐκείνῃ τοῦ μέσου αἰῶνος κατεγέλασαν οἱ φρόνιμοι Εὐρωπαῖοι. *Τοιαῦται καὶ καμικαὶ ἀφέσεις ἁμαρτημάτων*, ἐν τοῖς ἀδύτοις τοῦ Βατικανοῦ χαλκευόμεναι, οὐδὲν ἄλλο ποιοῦσι τὴν σήμερον, εἰμὴ *πλατὺν κινεῖσι τὸν γέλωτα*· καὶ δὴ χεῖριστον, γίνονται τοῖς ἀπίστοις αἰ-

τία χλευασμοῦ καὶ μυκτηρισμοῦ κατὰ παντὸς ἐν γένει τοῦ χριστιανισμοῦ.

Ἄλλ' ἐνταῦθα παρουσιάζεται ἐν ἄλλο φαινόμενον *ἵαν περιέργον*:

Ἡ Αὐτοῦ Παπικὴ Ἀγιότης ἐκ τῆς προσευχῆς ταύτης φαίνεται, ὅτι *ἵαν συμπαθῶς μεριμνᾷ καὶ κηδεταὶ ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων*. Ὅλος φαίνεται ἀγάπῃ, ὅλος συμπάθεια, καὶ σχεδὸν δάκρυα χέει ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων! Καὶ ὁμως τὰ δάκρυα ταῦτα ἄλλαχόθεν ἀποδεικνύονται *δάκρυα κροκοδείλου*· καὶ ἡ συμπάθεια ἐκείνη ἐν ἄλλοις δεικνύται ἀτεγκτος, ἀνάληγτος καὶ *ὅλως ἀντιχριστιανικῇ σκληρότητος*. Διότι ἐν μὲν τῇ Ἰταλίᾳ ὁ Παπισμὸς οὔτε τάφους ἀνέχεται τῶν Ἑλλήνων, οὔτε κηδείας, καὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Ὁρθοδόξου ὡς πτώμα τι ἀποτρόπαιον παντοῦ περιῦρριζει· ἐν δὲ τῇ Ἀντιπλῇ, ὡς βίαιον καὶ καταιγιδῶδες πνεῦμα εἰσπίπτων, τὴν τοῦ Θεοῦ κληρονομίαν ἀσπλάγχχνως ἀνακυκλᾷ (ἀνακατάνει) καὶ ταράττει. Καὶ οὔτε δόλος, οὔτε βία, οὔτε ἄλλο τι *μηχάνημα καὶ σκευώρημα θεωρεῖται ἀθέμιτον*, ἐὰν μόνον κατορθωθῇ, *ἵνα πεσόντες προσκυνήσωσι τὴν κέραν τοῦ Πάπα*, ὡς τὸ θηρίον ἐκεῖνο τῆς Ἀποκαλύψεως Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

Καὶ καθὼς ὁ Μέγας Ἀντώνιος εἶδε ποτὲ τὰς παγίδας τοῦ διαβόλου πανταχοῦ ἐστημένας, ἵνα συλλάβωσι τοὺς ἀνθρώπους ἐν ἁμαρτίαις, οὕτω καὶ *τὴν σήμερον βλέπομεν οἱ Ὁρθόδοξοι παγίδας τοῦ Παπισμοῦ πανταχοῦ ἡπλωμένας* πρὸς σύλληψιν τῶν ἁθῶν καὶ εὐσεβῶν υἱῶν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Σμῆνῃ Ἰησουϊτῶν (Μοναχῶν τοῦ παπικοῦ δόγματος) *ἀρρενῶν καὶ θηλέων ἐξαποστέλλονται καθ' ἐκάστην ἐκ Ρώμης*, ὡς βροῦχος τις καὶ ἀκρις ἵνα καταφάγῃ πᾶσαν βλάστην καὶ φυτείαν Ὁρθόδοξον ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου ἐδάφους, ἐν ᾧ τοσαῦται Θεόλεκτοι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι τὸ ὁρθὸν ἐτράνωσαν δόγμα, καὶ ἐν ᾧ θάλλα κάμφορος καὶ ἀκμάζει ἡ γνησία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἡ ὑπὸ τῶν Συνόδων ἐκείνων κρατυνθεῖσα τε καὶ μεγαλυνθεῖσα.

Ἀλλὰ δόξα καὶ εὐχαριστία τῷ Σωτῆρι Θεῷ! Τὰ ὄρνεα καὶ γυπῶδη ἐκεῖνα σμῆνῃ τῶν Ἰησουϊτικῶν φαλάγγων ἐπεισπίπτουσι μὲν ραγδαίως, σπαραγμῶν ἐπορεγόμενα καὶ θυμάτων, ἀλλ' εὐθὺς ἐννοοῦσιν, ὅτι «πρὸς κέντρα λακτίζουσι» καὶ μετὰ πολλὰς ἐφορμήσεις καὶ ἐπιπτώσεις οὐδὲν ἄλλο κερδαίνουσιν, εἰμὴ θνησιμαῖόν τι καὶ διεφθορὸς· Καὶ τοῦτο δὴ ἔπειτα εὐ μάλα περικοσμοῦντες περιάγουσι, καὶ ὡς θρίαμβον ἐκπομπεύουσιν εἰς παραμυθίαν τῆς ἐαυτῶν καταισχύνῃς.

Οἱ Ἕλληνες ὁμως ἐνθεν μὲν γελῶσι, βλέποντες οὕτω ματαίως κοπιῶντας καὶ πνευστιῶντας τῆς πλάνης τοὺς κήρυκας· ἐνθεν δὲ οἰκτελοῦσι τὴν ἀνοιαν ταύτην τῶν Παπιστῶν, φρονούντων ὅτι οἱ Ἕλληνες *θα νοήσουσι ποτὲ τοιαύτην μανίαν ὥστε νὰ ἀλλάξωσι δόγμα*, καὶ ἀντὶ τῆς πατρῴας Ὁρθοδοξίας νὰ ἐγκολποθῶσι τὸν ὑπέροφρον Παπισμόν!

Μηδεμίαν βλέπων ἐπιτυχίαν ἐν Ἑλλάδι ὁ Παπισμὸς, ἐν τῇ ἐαυτοῦ ἀπελπισίᾳ ἐτράπη εἰς *προσευχάς*!!! Ἦνοιξε δὲ μεγαλοδῶρος καὶ τὰ κιβώτια τῶν ἀφέσεων τῶν ἁμαρτιῶν! Ἠνοίχθησαν δὲ ἄνωθεν καὶ οἱ οὐρανοὶ καὶ τὰ καθαρτήρια ἐτέθησαν

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ ΩΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ

Ἡ δρᾶσις τῶν τριῶν φωστήρων τῆς τρισηλίου θεότητος εἶναι πολύπλευρος καὶ βαθεῖα. Εἰργάσθησαν καὶ ὡς κοινωνικοὶ ἐργάται, διεκρίθησαν καὶ ὡς ὑπέροχοι ρήτορες, ἀνεδείχθησαν πανεπιστήμονες καὶ πρὸ παντὸς ἐνεσάρκωσαν τὰ ἀνθρωπιστικὰ ἰδεώδη τοῦ χριστιανισμοῦ.

Ἀπὸ τὴν πολύμορφον αὐτὴν δρᾶσιν τῶν τριῶν μεγάλων ἀνθρωπιστῶν τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ἀξίζει νὰ προσέξωμεν ἰδιαιτέρως τὴν ποιμαντορικὴν των. Νὰ ἴδωμεν δηλαδὴ αὐτοὺς ὡς ἐπισκόπους, διότι καὶ οἱ τρεῖς των διετέλεσαν ἐπίσκοποι καὶ διεκρίθησαν ὡς ἐπίσκοποι. Ἐχει δὲ τεραστίαν σημασίαν ἡ ἔρευνα αὐτῇ, καθόσον δι' αὐτῆς θ' ἀποδεχθῇ ποῖος πρέπει νὰ εἶναι ὁ ἰδανικὸς ἐπίσκοπος, διὰ νὰ εἶναι ἡ Ἐκκλησία ζῶσα καὶ ἐλευθέρα.

Καὶ ἐν πρώτοις ᾧ; ἐξετάσωμεν τὰ ἐλατήρια, ποὺ ὤθησαν τοὺς τρεῖς Ἁγίους Ἱεράρχας εἰς τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα καὶ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἀνεδείχθησαν ἐπίσκοποι. Καὶ οἱ τρεῖς Ἁγιοὶ ἔκλεισαν μέσα εἰς τὰ μακάρια στήθη των τὴν πλέον φλογερὰν ἀγάπην διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν ἐθεώρουν ἐπέκτασιν τοῦ Θεανδρικοῦ Σώματος τοῦ Σωτῆρος καὶ ὡς ἐκ τούτου Ζῶσαν.

Οὐδεμία κοσμικὴ ἀξία τοὺς συνεκίνησε. Ἀριστοκράται ἐκ καταγωγῆς, ἠονήθησαν τὴν ἐπιζηλον αὐτὴν κοινωνικὴν των θέσιν, χάριν τῶν ὥραίων ἰδανικῶν τῆς χριστιανικῆς ἰσχυροῦς. Ὡς ἐκ τούτου καὶ πρὶν νὰ γίνουν ἐπίσκοποι εἰργάζοντο μὲ ζῆλον καὶ αὐταπάργνησιν διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀρχῶν τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ τὴν αὐστηρὰν ἐφαρμογὴν των εἰς τὴν προσωπικὴν των ζωὴν. Διὰ τῆς αὐστηρᾶς δὲ ἀσκήσεως κατ'ὀρθόδοξον νὰ ὑποτάξουν τὴν σάρκα εἰς τὸ πνεῦμα καὶ νὰ ἀναδειχθῶσιν ὑπόπτεροι ἀετοὶ περὺνίζοντες μεγαλοπρεπῶς πλησίον τοῦ Ἥλιου τῆς Δόξης.

Εἰς αὐτὴν τὴν ἀγιάν ἀνάστασιν τῆς ψυχῆς τοὺς ἐκάλεσε ὁ Θεὸς νὰ ποιμάνωσιν τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐπομένως δὲν δυνάμεθα νὰ ἀνεύρωμεν ἐλατήρια φιλοδοξίας ἢ φιλαρχίας εἰς τὰς Ἀγίας των καρδίας! Ὡς μεγαλοπρεπεῖς κύκνοι ἀνεπαύθησαν ἐπὶ τῆς θαλάσσης τοῦ καθήκοντος, καὶ αὕτη διὰ τῶν ὑπὸ τῆς Προνοίας τοῦ Θεοῦ κατευθυνομένων κυμάτων, τοὺς ἀνεβίβασε εἰς τὸ ὑψηλὸν ἀξίωμα.

Λιὰ νὰ ἀρκεσθῶμεν εἰς ἓν παράδειγμα: Ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος εὗρίσκετο εἰς Ἀντιόχειαν. ὅτε δι' ἀπάτης, τὸν ἀπήγαγε εἰς Κων)πολιν ἢ ταχυδρομικὴ ἄμαξα τοῦ Αὐτοκράτορος προκειμένου κληρὸς καὶ λαὸς νὰ ἀναδείξωσιν αὐτὸν Πατριάρχην Κων)πόλεως.

Ἀφοῦ ΘΕΙΑ ΚΛΗΣΕΙ καὶ οὐχὶ οἰκεία ἐπιδιώ-

δὲ εἰς ἐνέργειαν καὶ ὅλα τὰ μέσα τῆς πλάνης. Ἀλλὰ πρὸς τί ταῦτα πάντα; Λιὰ τὴν τοσαύτην ἔντασιν καὶ ἐπιμονήν; Λιὰ τὴν τοσαύτην θυσιάν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ ἄδου ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων; Ὁ λόγος τοῦ του εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἑλληνας ὑπάρχει σαφὴς καὶ καταφανής.

(Ἀκολουθεῖ)

Ξεῖ ἀνεδείχθησαν ἐπίσκοποι δὲν περιόρισαν τὴν ἀποστολὴν των εἰς τὰ τυπικὰ καθήκοντα τῶν ἱεροτελεστιῶν. Οὕτω διετήρησαν φρόνημα ἐλεύθερον καὶ ἀνεξάρτητον ἀπὸ τὰς πιέσεις καὶ τοὺς ἐκβιασμοὺς τῶν κρατούντων. Τὴν τακτικὴν των τὴν ἐστήριξαν ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῆς σκοπιμότητος. Μὲ θάρρος καὶ ἡρωϊκὴν μεγαλοπρέπειαν ἀντιμετωπίζει ὁ Μέγας Βασίλειος τὰς ἀπειλὰς καὶ τοὺς ἐκβιασμοὺς τοῦ Διοικητοῦ Μοδέστου καὶ ὅταν τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Μόδεστος «οὐδέποτε μοῦ ὠμίλησε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπίσκοπος» ὁ Ἅγιος παρέτήρησε «Ἰσως δὲν συνήντησες ἐπίσκοπον». Ὡς ἐπίσκοποι ἐξηκολοῦθουν νὰ εἶναι ἀπλοὶ εἰς τοὺς τρόπους, λιτοδύται, ἀσκητικοί. Ὁ Ἀκάκιος Βερροίας, ὅταν ἠρωτήθη ἐπιστρέψας εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, τί πρᾶγμα τοῦ ἔκανε ἐντύπωσιν ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Κων)πόλεως Ἰωάννην (Χρυσόστομος) ἀπήντησεν μὲ μίαν κοιλιδούλον ἀγανάκτησιν: «ἐξέκνισέ με ἡ χύτρα Πατριάρχου». Χρήματα, Ἀνέσεις, καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν τὰ διέθεσαν διὰ τὴν πνευματικὴν καὶ ὕλικὴν ὠφέλειαν τοῦ ποιμνίου. Ὑπέρμαχος τῶν ἀδικουμένων ὁ Χρυσόστομος. Ἰδρυτὴς τῆς ἀπεράντου Βασιλείας ὁ Μέγας Βασίλειος.

Δι' αὐτοὺς τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα δὲν ἦτο σκοπός, ἔχων σχέσιν μὲ ὕλικὴν εὐμάρειαν καὶ τριφυλλώδη βίον ἤτο μέσον ἐργασίας πολυμύχθου διὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἦσαν ἄγρυπνοι φύλακες τοῦ θησαυροῦ τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, οὐχὶ ὅμως καὶ αἰμόστακτοι ἐκδικηταὶ τῶν ἀντιπάλων των. Ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὅταν ἔγινε Πατριάρχης Κων)πόλεως, οἱ ὁρθόδοξοι εἶχον εἰς τὴν διάθεσίν των μόνον τὸν μικρὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Ἀναστασίας. Μετ' ὀλίγους μῆνας οἱ Ἀρειανοὶ ἤρχισαν νὰ ὑποχωροῦν. Ὅταν δὲ ἐπροτάθη εἰς τὸν Ἅγιον Γρηγόριον, νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν δύναμιν τῆς Πολιτείας διὰ νὰ ἀποδιώξῃ τελείως τοὺς Ἀρειανούς, ἀπήντησεν μὲ τὸ μεγαλεῖον φιλελευθέρου ἀνδρὸς «Ἀρκεῖ εἰς ἡμᾶς ἡ δύναμις τοῦ Πνεύματος».

Ἐν συμπεράσματι δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν:

- 1) Οἱ τρεῖς Ἱεράρχαι δὲν ἐπεδίωξαν τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα.
- 2) Ἦσαν ἐλεύθεροὶ παντὸς ὕλικου καὶ κοσμικοῦ δεσμοῦ, ἀφυλοποιηθέντες διὰ τῆς ἀσκήσεως.
- 3) Ὡς ἐπίσκοποι δὲν ἔζησαν τριφυλλώδη καὶ ποιγκηλικὸν βίον, ἀλλὰ πλήρη στερήσεων, οὐχὶ ἐξ ἀνεχθείας ἀλλ' ἐξ ἐκουσίας πτωχείας χάριν τοῦ πνευματικοῦ πλουτισμοῦ τοῦ ποιμνίου.
- 4) Τοὺς διέκρινε θάρρος, ἀγάπη πρὸς τὸ ποίμνιον, σεβασμὸς πρὸς τοὺς ἀντιπάλους, φιλανθρωπία, πίστις βαθεῖα, ἄγρυπνος προσοχή, ἀνύστακτον ἐνδιαφέρον.
- 5) Διετήρησαν τὴν Ἐκκλησίαν ἐλευθέραν ἀπέναντι τοῦ τυραννικοῦ παρεμβατισμοῦ τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας.

Δι' αὐτὸ ἀνεδείχθησαν Ἁγιοὶ! τολμήσατε νὰ τοὺς συγκρίνετε μὲ τοὺς σημερινούς! Ζωντανοὶ ἔκείνοι! πτώματα οἱ σημερινοί!

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ ΚΑΙ Η ΣΠΟΥΔΑΣΟΥΣΑ ΝΕΟΛΑΙΑ

Ἄν ὁ λόγος, ὅτι εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ἐβλάστησε ἓνα ξεχωριστὸν εἶδος πνευματικοῦ πολιτισμοῦ, ἂν ὁ λόγος αὐτὸς ἔχει κάποιο νόημα, τότε ἡ ἐξορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν πρέπει νὰ ἀποτελῇ τὴν περιφανέστερα κατάφασιν εἰς αὐτόν. Τίποτε δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ καλλίτερον τὸν ὠραῖον καὶ μεγαλοφυῆ συνδυασμὸ τοῦ κλασσικοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ τοῦ Χριστιανικοῦ ἡθους, ὅσο τέλεια καὶ μοναδικὰ τὸν ἀντιπροσωπεύει ἡ τριάς τῶν μεγάλων καππαδοκῶν, δηλ. τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, τοῦ Ἰωάννου Χρυσόστομου καὶ τοῦ Γρηγορίου Ναζιανζινοῦ.

Καὶ ἂν διὰ τοὺς περασμένους καιροὺς τὰ μεγάλα σύμβολα τῶν ἰδεῶν, ποὺ οἱ τρεῖς αὐτοὶ φωστῆρες ἀντιπροσωπεύουν ἀπετέλουν ἀπροσπέλαστα καὶ ἰδανικά ὁρόσημα, διὰ τὴν ἐποχὴν μας τὸ ἐπιτακτικὸν αἶτημα τῆς πνευματικῆς ἀνατάσεως ποὺ προβάλλεται μὲ ἀδήρητον ἀναγκαιότητα ἀπὸ τὴν παρηκμασμένη ζωὴν μας, κάνει ἀναγκαῖα τὴν στροφή καὶ τὴν ἀντλήσιν πνεύματος καὶ δυνάμεως ἀπὸ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς Ἱεράρχας.

Διότι δὲν θὰ ἦτο τολμηρὸν νὰ διαπιστώσουμε ἀκόμη καὶ μερικὰς ἱστορικὰς παραλλήλους στιγμὰς καὶ ἰσοδυνάμους μορφὰς ζωῆς ἀνάμεσα στὰς δύο σημαντικὰς διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος ἐποχὰς, τὴν ἐποχὴν δηλ. τοῦ 4ου αἰῶνος καὶ τὴν σημερινήν.

Ὅπως καὶ σήμερον, ἔτσι καὶ εἰς ἐκεῖνας τὰς ὥρας ἡ κρίσις τῶν μεγάλων ἀξιών καὶ ἡ ἀνακατάταξις τῶν θεμελιακῶν προβλημάτων ποὺ συγκροτοῦν τὰ πολιτιστικὰ οἰκοδομήματα τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν, περνοῦσαν θανάσιμον κρίσιν, κρίσιν ποὺ ἐχαρakterίζετο ἀπὸ τὴν κατάλυσιν τῶν παλαιῶν ἀξιών καὶ τὴν οἰκοδόμησιν νέων.

Εὐρισκόμεθα δηλ. ἐμπρὸς εἰς τὸ φαινόμενον τοῦ ἱστορικοῦ παραλληλισμοῦ δύο ἐποχῶν ποὺ ὅσον καὶ ἂν χωρίζονται μεταξύ των μὲ 16 αἰῶνας, τὰς ἐνώνει ὅμως ὁ ἴδιος ἀγὼν διὰ τὸ ξεπέραςμα τῆς ἡθικῆς κρίσεως καὶ ἡ πάλιν διὰ τὴν κατακόρυφον ἀνάτασιν πρὸς τὰς πνευματικὰς ἀξίας.

Κι' ἐπειδὴ εἰς τὸν αἰῶνα αὐτὸν τὰ μεγάλα ὀνόματα τοῦ Βασιλείου τοῦ Χρυσόστομου καὶ τοῦ Γρηγορίου ἔδωσαν τὴν μεγαλυτέραν ὠθησιν, ἐστάθησαν οἱ ἴδιοι πρωτεργάται καὶ οἰκοδόμοι τῆς ἡθικῆς, πνευματικῆς καὶ πολιτιστικῆς ἀκμῆς, δὲν ἡμπορεῖ παρὰ καὶ σήμερον νὰ ἀποτελοῦν δι' ἡμᾶς ἰδανικά πρότυπα καὶ ἀσπειρεύτους πηγὰς ὕδατος ζῶντος.

Εἴπαμε ὅτι καὶ οἱ τρεῖς λαμπροὶ στοχασταί, πνευματικοὶ ἡγέται, καὶ ἄνθρωποι, ἔζησαν τὴν ἰδίαν ἐποχὴν, τὴν ἐποχὴν δηλ. τοῦ 4ου αἰῶνος ἐνῶ τὸ πνευματικὸν τοὺς ἀνάστημα γεύζει ὅλην τὴν κατοπινὴν ἱστορίαν.

Ὁ Χρυσόστομος ἐγεννήθη τὸ 347 εἰς τὴν Ἀντιόχειαν μέσα εἰς ἓνα ἐξαιρετικὰ θερμὸ καὶ πνευματικὸ οἰκογενειακὸ κλίμα, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἀρ-

τίωσε τὴν προσωπικότητά του κι' ἔμαθε νὰ εἶναι ἀκέραιος ἄνθρωπος.

Αἱ σπουδαὶ του ἔγιναν κοντὰ εἰς τοὺς τελευταίους μεγάλους ἐκπροσώπους τοῦ κλασσικοῦ πνεύματος τοῦ Ἀνδραγαθίου καὶ τοῦ Λιβανίου, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἐγεύθη τὴν σοφίαν τῶν κλασσικῶν καὶ ἔμαθε τὴν τεχνικὴν τοῦ ρητορικοῦ λόγου.

Ὅταν ἀργότερον θὰ ἀφοσιωθῇ ὁλοψύχως εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ὁ Ἰωάννης θὰ γίνῃ ὁ ἀπαράμιλλος ρήτωρ, ὁ χαλκέντερος συγγραφεὺς καὶ ὁ ὑψηλτερῆς ἀετὸς τῆς Σοφίας. Ὡς πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐστάθη ἓνας μέγας ποιμενάρχης, ἓνας ἀδέκαστος μαστιγωτὴς τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας καὶ μιὰ ἡρωϊκὴ μορφή ποὺ ἠγωνίσθη διὰ τὸ καλὸν χωρὶς συμβιβασμούς, ὅσπου ἔπεσε νεκρὸς ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀθανασίαν.

Ὁ Χρυσόστομος ἀπέθανεν ἐξόριστος τὸ 407.

Τὸ ἔργο του ὅμως, ἔργο πελώριο καὶ ἐπιβλητικὸ ποὺ τὸ ἐσεβάσθησαν οἱ αἰῶνες σελασγίζει πάντα εἰς τὸ στερέωμα τῶν ἀξιών τῆς σοφίας, τοῦ ἡθους καὶ τῆς ἀρετῆς.

Ὁ Μέγας Βασίλειος πρεσβύτερος κατὰ ἑπτὰ περίπου ἔτη ἀπὸ τὸν Χρυσόστομον, ὑπῆρξεν ἡ δευτέρα ἰσοδύναμη μεγάλη μορφή τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν. Γεννημένος τὸ 330 εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας καὶ μέσα σὲ κλίμα ποὺ τὸ χαρακτήριζε ὁ ὑψηλὸς πυρετὸς τῆς χριστιανικῆς δραστηριότητος, ζῆ ἐντόνως καὶ παθητικῶς τὰ ἰδανικά τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ σφυρηλατεῖται ὁ ἀδαμάντινος ἐκεῖνος κατοπινὸς Βασίλειος, ὁ μεγαλοφυὴς τῆς ἀρετῆς.

Αἱ λαμπραὶ σπουδαὶ του ποὺ ἤρχισαν ἀπὸ τὴν Καισάρειαν διὰ νὰ περατωθοῦν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν, τὴν μεγάλην ἐκείνην ἐστίαν τῶν κλασσικῶν Γραμμάτων, ἔδωσαν εἰς τὸν νεαρὸν Βασίλειον τὸ βαρὺ ἐκεῖνον ὄπλισμόν τῆς λαμπρᾶς Ἑλληνομαθείας καὶ τὴν δύναμιν διὰ νὰ συνθέσῃ εἰς ἓνα τέλειο ἀμάλγαμα τὸ χριστιανικὸ πνεῦμα καὶ τὸν ἀρχαιοελληνικὸ στοχασμὸ. Ὡς ἐπίσκοπος Καισαρείας ἠργάσθη μὲ τόσῃν αὐταπάρνησιν καὶ ἀκατάβλητον θέλησιν ἀνεγείρων πολλὰ φιλανθρωπικά, πτωχοκομεία, Νοσοκομεία καὶ ξενῶνας, ὥστε κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ τόσον προῶρου θανάτου του εἰς ἡλικίαν 50 ἐτῶν, «ἐκ τῆς τοῦ ὀδισμοῦ βίας καὶ συγκινήσεως ἀπέθανον οὐκ ὀλίγοι.»

Αἶψα εἰς αὐτοὺς ἴσταται ἐπαξίως καὶ ἡ μεγάλη μορφή τοῦ Γρηγορίου, ποὺ συμπληρῶνει τὸ μνημειακὸ ἔργο τῶν δύο ἄλλων Ἱεραρχῶν. Ὁ Γρηγόριος, σύγχρονος τοῦ Βασιλείου, ὑπῆρξε ἴσως ὁ μεγαλύτερος χριστιανὸς στοχαστὴς καὶ ὁ τιτὰν τῆς νέας τότε χριστιανικῆς θεολογίας. Εἶχε κι' αὐτὸς ζήσει εἰς ὅλον τὸ βάθος τοὺς τὰ ἐπιτεύγματα τῆς ἑλληνικῆς σκέψεως, τῆς κλασσικῆς φιλοσοφίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ὠδηγημένος ἀπὸ τὰ νέα κριτήρια τῆς χριστιανικῆς κοσμοθεωρίας ὕψωσε μὲ τὸ πολὺπλευρὸν ἔργο του λαμπρὸ καὶ ἀκατάλυτο πνευματικὸ μνημεῖο εἰς τὸν χρόνον.

Εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Πανεπιστήμιον ποὺ ἐσπούδασε ἔξ ὀλόκληρα χρόνια συνεδέθη στενῶτα μὲ τὸν Μ. Βασίλειο καὶ ἡ φιλία αὐτὴ διετηρήθη εἰς ὅλην τὴν τὴν ζωὴν.

Ὁ Γρηγόριος ἀπερχόμενος τοῦ κόσμου τὸ 390

ἄφησε πελώριο πνευματικὸ ἔργο πού τὸν κατέστησε πρωτοπόρο τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος καὶ σοφὸ ὁδηγό.

Ἄν ἡ ἑορτὴ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν ἀποτελῇ γεγονὸς μὲ εὐρυτέραν συμβολικὴν σημασίαν, δὲν σημαίνει ὅτι διὰ τὴν σπουδάζουσαν νεολαίαν εἶναι μικροτέρας σημασίας γεγονός. Καὶ τοῦτο διότι οἱ τρεῖς αὐτοὶ Ἱεράρχαι δὲν ὑπῆρξαν μόνον πρωτοπόροι κοινωνικοὶ παράγοντες διὰ τὴν ἐποχὴν τους, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωποι τῶν γραμμῶν καὶ τοῦ στοιχασμοῦ πού ἤνοιξαν μὲ τὴν συμβολὴν τους νέους δρόμους εἰς τὴν βυζαντινὴν διανόησιν, καὶ ἔκτοτε οἰκιστὸν τὴν σκιά των εἰς ὅλας τὰς κατοπινὰς ἐποχάς, Κυρίως ὅμως ὑπῆρξαν οἱ οἰκοδόμοι τοῦ πνεύματος πού συνειθίζουμε νὰ τὸ ὀνομάζωμεν ἑλληνο-χριστιανικὸν πολιτισμόν, τῆς συνθέσεως δηλ. ἐκείνης πού ἀποτελεῖται ἀπὸ ὅ,τι καλλίτερο ἔχει νὰ μᾶς προσφέρῃ ὁ κλασσικὸς Ἕλλην καὶ ὁ νέος χριστιανὸς ἄνθρωπος: Σοφία δηλ. καὶ ἡθός.

Δι' αὐτὸ ἡ ἑορτὴ αὕτη δὲν εἶναι ἀνεδαφικὸ σύμβολο πού ἔρχεται νὰ μᾶς ἐπιβάλλῃ τὴν παρουσία του ἀναγκαστικῶς ἀλλὰ εἶναι τὸ φυσικὸ καὶ μεγάλο πρότυπο τῆς ἰδίας μας τῆς ζωῆς.

Ἐστραμμένη πάντα ἡ νεολαία πρὸς τὸ ἰδανικὸ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν ἡμπορεῖ νὰ ἀντλή ἀφόβως: τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα πού εἶναι ἀπαραίτητα εἰς τὸν πνευματικὸν ἄνθρωπον: τὴν μόρφωσιν καὶ τὸ ἡθός.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΥ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΟ ΝΤΙΝΤΡΟΪΤ

Ἡ ἀπόστασις Σικάγου—Ντιντρόϊτ καλύπτει ἄρκετὰ χιλιόμετρα, ὥστε νὰ εἶναι κουραστικὸ τὸ ταξεῖδι καὶ νὰ δικαιολογῆται μονάχα ἀπὸ ἀξιόλογο καὶ σοβαρὸ σκοπὸ.

Καὶ ὅμως οἱ ἀγαπητοὶ μας ἀδελφοὶ Κων)νος Σιδέρης καὶ Θεόδωρος Λαγγῆς, τὴν διήνυσαν εὐχαρίστως, προκειμένου νὰ ἑορτάσουν τὰ Χριστουγεννιά μαζὺ μὲ τοὺς ἐξαιρετικὸς ἀδελφούς τῆς «Κοινότητος Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἁγίου Σπυρίδων».

Ἡ θυσία τους αὕτη ἀπέδωσε πλουσίους καὶ ἐκλεκτοὺς καρπούς. Μέσα εἰς τὸν κατανυκτικὸν ὥρον τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, εἰσέπνευσαν τὸ πλούσιον ὀξυγόνον τῆς Γνησίας Ὁρθόδοξου Παραδόσεως.

Αἱ εἰκόνες ἐπιβάλλονται μὲ τὴν αὐστηρὰν Βυζαντινὴν των τεχνотροπίαν καὶ διεγείρουν πλούσιον τὸ συναίσθημα τῆς κατανύξεως, ὅπως θὰ συνέβαινε καὶ εἰς σκῆτην τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὅπου σεβάσμιαι χεῖρες εὐλαβῶν μοναχῶν τὰς ἐφιλοτέχνησαν.

Μετὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν Χριστουγέννων ἐψάλλησαν μελλωδικώτατα τὰ Κάλλαντα καὶ διήγειραν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀποδήμων ἀδελφῶν μας τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν γεννέτειραν καὶ τὰ ἔθιμά της.

Ἐντύπωσιν προεκάλεσεν εἰς τοὺς ἐπισκέπτας τοῦ Ντιντρόϊτ ἡ φιλοξενία τῶν ὁμοφρό-

νων ἀδελφῶν μας, ὁ ζήλος των, τὸ μαχητικὸν των φρόνημα καὶ πρὸ παντός ἡ συνεπὴς πρὸς τὸ βαθύτερον νόημα τῆς Ὁρθοδοξίας ζωὴ τῶν μελῶν τῆς Κοινότητος.

Τόσον αἱ ἔθνικαί, ὅσον καὶ αἱ θρησκευτικαὶ παραδόσεις, ἡ εὐσέβεια καὶ ὁ Ἑλληνοπρεπὴς κοινωνισμός δὲν κατεποντίσθησαν μέσα εἰς τὴν μαινομένην θάλασσαν τοῦ συγχρόνου χάους, καὶ τοῦτο διότι τὰ στήθη τῶν ὁμοφρόνων ἀδελφῶν μας ἐν Ντιντρόϊτ ἀνεδείχθησαν ἰσχυροὶ κυματοθραύσται καὶ ἀπόρρητα φρούρια πατριωτισμοῦ καὶ ὀρθοδοξίας. Τοὺς συγχαιρομεν καὶ εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεόν, ὅστις γνωρίζει νὰ διατηρῇ τὰ τέκνα του ἀμόλυντα ἀπὸ τὸ μίasma τῆς παράφρονος ἐποχῆς μας.

Εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ φρονήματος αὐτοῦ συνετέλεσε καὶ ὁ ἐξαιρετὸς Λευίτης, ἱερεὺς Μιχὴλ Καρλοῦτσος, ὅστις ἡδυνήθη νὰ ἐξασφαλίσῃ διὰ τὸ πόλινιόν του τὰ νάματα τῆς πατρῴας εὐσεβείας διὰ τὸν ἀναβαπτισμόν.

Ἡμεῖς, οἱ φέροντες τὰς χειροπέδας τῆς πνευματικῆς δουλείας τῶν μασσόνων καὶ πλανώμενοι ἐν ἐρημίαις καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς πάλαι ποιῆ Δημοκρατικῆς καὶ ἐλευθέρως αὐτῆς γῆς, διὰ νὰ εὐρώμεν ἀφροῦρητον ἐρημοκλήσιον, ὥστε νὰ ἀφήσωμεν ἐλευθέραν τὴν ψυχὴν μας, νὰ κλαύσῃ, διὰ τὴν ἀθλιότητα τοῦ «παρόντος τῆς πατρίδος μας», εὐχόμεθα τὸ Ντιντρόϊτ νὰ ἀναδείχῃ ἡ σύγχρονος Νίκαια τῆς Ὁρθοδοξίας, εἰς ἣν θὰ καταγγελθοῦν οἱ τελευταῖοι καθ' ἡμῶν ἀντιχριστιανικοὶ διωγμοὶ καὶ θὰ ζητηθῇ παρὰ τῆς παγκοσμίου κοινῆς γνώμης ἡ κατάπαυσις των.

Οἱ ἀδελφοὶ μέλη τῆς «Κοινότητος Γνησίων ὀρθοδόξων χριστιανῶν Ἁγίου Σπυρίδων» ἀπεδείχθησαν δι' ὅλα ἱκανοί.

Ἀπὸ τὰς «Θρησκευτικὰς Μελέτας» τοῦ Μανροκορδάτου

Η ΝΕΑΝΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ λέξις, ἥτις ἐκφράζει ἅπασαν τὴν εὐγένειαν καὶ ἅπασαν τὴν χάριν τῆς γυναικός, ἐστὶν ἡ λέξις ἀθωότης. Αὕτη ἀποτελεῖ τὸν εὐγενέστερον στέφανον τῆς παρθένου, τὴν βάσιν πασῶν τῶν γυναικείων ἀρετῶν. Ὁ ἀσελγὴς ἐντίμως φέρεται, ὁ βάρβαρος αἰσθάνεται σέβας πρὸς τὸ τρυφερόν καὶ ἀδύνατον αὐτὸ πλάσμα, τὴν κόρην, ἣν περιβάλλει ἡ μεγαλειότης τῆς παρθενικῆς τιμῆς. Ἡ διαφθορεῖσα καὶ ἀτιμωθεῖσα γυνὴ οὐδεμίαν πλέον ἔχει ἀξίαν, οὐδὲν ἐστὶ, παρὰ πάντων ἀποδοκιμάζεται, παρὰ πάντων ἀποβάλλεται, εἴτε ἐν τῷ φανερῷ, εἴτε ἐν τῷ κρυπτῷ. Ὅσαύτως ἡ τοιαύτη γυνὴ δὲν κινεῖ τὴν γενικὴν περιφρόνησιν, διεγείρει τὸν οἶκτον, ὅστις οὐχ ἥττον ὕβριστικὸς ἐστίν. Οἱ χρηστοί, καίτοι οἰκτεροῦντες αὐτήν, ὑποῦσιν τοὺς ὤμους· οἱ δὲ πονηροὶ γελῶσι καὶ χλευάζουσιν αὐτήν, καὶ ἔτι μετὰ πολλῶν ἑτῶν παρέλευσιν παρὰ τῇ σοφῇ τῆς δυστήνου διηγοῦνται τὰς ἀδυναμίας αὐτῆς.

Ὡ θύγατερ, τίμησον οὐ αὐτὴ τὴν πολύτιμον

ταύτην ἀξίαν τοῦ φύλου σου, καὶ θέλεις διασώσῃς τὴν σὴν ἐρασιμότητα καὶ ὅταν οἱ χρόνοι ἐξαφανίσωσι τὰς νεανικὰς σου χάριτας. Γίνωσκε τοὺς πολυειδεῖς κινδύνους. τοὺς ἀπειλοῦντας τὴν ἀθωότητά σου, καὶ παράλαβε κατ' αὐτῶν τὰ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ σου κείμενα ὅπλα, τὴν αἰδῶ, τὴν ἠθικὴν ἀξιοπρέπειαν, τὴν τῶν τρόπων μετριότητα. Τίμα τὰ αἰσθητά ταῦτα, ἅπερ αὐτὴ ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ ἔθετο ἐν τῇ καρδίᾳ σου, καὶ πρόσεχε μὴ καὶ ἐπ' ἐλάχιστον βλάβῃς αὐτά. Ἄνευ τῶν ἱερῶν τούτων αἰσθημάτων, θέλεις κατασταθῇ ἀξιοκαταφρόνητος οὐ μόνον εἰς τὰ ὅμιματα τῶν ὁμοίων σου, ἀλλὰ καὶ παρὰ αὐτοῖς τοῖς ἀτίμοις καὶ περιφρονημένοις ἀνδράσι.

Φεῦγε τὰς συναναστροφὰς ἐν αἷς παραβιάζονται οἱ νόμοι τῆς κοσμιότητος. Φεῦγε καὶ μετ' αὐτῶν τῶν συνηλικιωτῶν καὶ φίλων σου τὰς ὁμιλίας, ἔνεκεν τῶν ὁποίων ἤθελες ἐρυθριάσει, ἂν τρίτος τις ἤκουεν αὐτάς. Φεῦγε τοὺς κόλακας, οἵτινες προσποιῶνται ὅτι ὑπὸ τοῦ κάλλους σου κατεγορητεύθῃσαν, ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ σοὶ ἐμπνεύσασιν κατὰ μικρὸν κλίσιν τινά, πάθος τι, δι' οὗ τυφλουμένη νὰ γίνῃς ἐπιλήσιμον σεαυτῆς καὶ νὰ κατασταθῇς ἕρμαιον τῶν ἀκαθάρτων αὐτῶν ὁρέξεων.

Πολλάκις αἱ περὶ τὰς ἐσθῆτας καινοτομίαι, ἐφευρέματα τῆς ἀκολασίας τῶν πολυανθρώπων καὶ τὰ χρηστά ἤθη διαφθειρουσῶν πόλεων, ἀπαιτοῦσιν ἀναισχύντους ἀπογυμνώσεις, ἐν ὧσιν τῶν ὁποίων καὶ αὐτὸς ὁ ἄθως νεανίας ἐρυθριᾷ καὶ ὁ εὐγενὴς τὴν ψυχὴν ἀνὴρ ἀποστροφὴν αἰσθάνεται. Ὡ παρθένε, σὺ ἡ ἀποπλανηθεῖσα ὑπὸ τῆς ματαιότητος καὶ τῆς περὶ τὰς ἀπειροκάλους καινοτομίας σπουδῆς, δύνασαι νὰ αἰσθανθῇς μεγαλύτεραν ταπείνωσιν τῆς καταλαμβανούσης σε βεβαίως, ὅταν βλέπῃς ὅτι καὶ ἄνδρες εἰσὶν αἰδημονέστεροί σου, ὅτι καὶ ἄνδρες ὑπερτεροῦσιν ἐν τῇ ἀρετῇ, ἥτις ὥφειλε νὰ εἶναι ὁ κυριώτερος στολισμός σου; Τὸ περὶ τὰς ἐνδυμασίας ἔθος μεταβάλλεται ἀνὰ πᾶσαν τοῦ ἔτους ὥραν, ἡ δὲ αἰδῶς πρὸ χιλιάδων ἐνιαυτῶν μένει τὸ μᾶλλον ἐπαγωγὸν θάλαττον τῆς γυναικὸς.

Ἀλλὰ μηδὲν ἄρκου νὰ φαίνῃσαι μόνον κοσμία εἰς τὰ ὅμματα τῶν ἄλλων ἔσο τοιαύτη καὶ ἐπὶ μόνῃ τῇ σῇ παρουσίᾳ. Ἀποστρέφου πᾶσαν ἀρετὴν ἀνάμνησιν, δυναμένην νὰ διεγείρῃ ἐν σοὶ ἀκαθάρτους λογισμούς· φεῦγε τὰς ἀτάκτους ἐννοίας τῆς φαντασίας σου καὶ διασκεδάζε αὐτάς δι' ὠφελίμου ἐνασχολήσεως ἢ διὰ σπουδαίων στοχασμῶν. Οὐαί σοι, ἐὰν μολύνῃς τὴν ψυχὴν δι' ἀκολάστων λογισμῶν ἐνῷ δημοσίᾳ ἐρυθριᾷς ἔτι ἔνεκεν αὐτῶν. Βαδίζεις ἤδη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀπωλείας σου· ἐλύμανας ἤδη τὴν ἀληθῆ ἀθωότητά σου· δὲν εἶσαι πλέον καθαρὰ ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν σου καὶ ἐνώπιον τοῦ τὰ πάντα εἰδότης Θεοῦ, καὶ ἐξαπατᾷς διὰ ψευδοῦς κοσμιότητος καὶ προσπεποιημένης ἐξωτερικῆς αἰδοῦς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς μὴ γινώσκοντάς σε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΑΓΚΗ ΑΥΣΤΗΡΑΣ ΠΡΟΣΟΧΗΣ

Αἱ δύο πλευραὶ

Εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἐλευθερία» τῆς Κυριακῆς 6 2-55 ἐδημοσιεύθη κύριον ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «ΤΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ». Τὸ ἄρθρον αὐτὸ τὸ διακρίνει φρικτὸν ἀντιμοναστικὸν πάθος. Ἡ ὁξύτης τοῦ χαρακτήρος, τὸ βίαιον ὕφος, ἡ ἀγνωμοσύνη πρὸς τὸ παρελθόν, ἡ ὀρθολογιστικὴ θεώρησις τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀποδεικνύουν, ὅτι ὁ συντάκτης τοῦ ἁρθρου αὐτοῦ, ἐὰν δὲν εἶναι Μασσόνος, ἀσφαλῶς θὰ εἶναι τυφλὸν ὄργανον τῆς Μασσο-νίας. Καὶ μόνον διότι με ἀποκλειστικότητα καὶ θρασυ-τητα συνιστᾷ «τὰ μοναστήρια πρέπει νὰ καταργηθοῦν» ἀποδεικνύει ὅχι μόνον τραγικὴν ἀγνοίαν τῶν κυριατέρων ἐκδηλώσεων τοῦ Χριστιανικοῦ βίου, μίαν τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ἡ μοναχικὴ πολιτεία, ἀλλὰ καὶ ἀσέβειαν. Τοιοῦτον τίδεν θὰ ἐτόλμα νὰ συστήσῃ οὔτε ὁ συνεπέστερος κομμουνιστὴς ἡγέτης, οὔτε ὁ πλέον φανατικὸς Σουλ-τᾶνος κατὰ τὴν τουρκοκρατίαν. Αὐτὴ εἶναι ἡ μία πλευρὰ τοῦ ζητήματος καὶ με ἀγανάκτησιν ἐλέγχωμεν ὡς ἀσεβῆ καὶ ὕβριστὴν τὸν συντάκτην τοῦ.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ μία ἄλλη πλευρά, τὴν ὁποίαν κατὰ λόγον σεβασμοῦ πρὸς τὰ ἰδεώδη τοῦ μοναχικοῦ βίου ὀφείλομεν ὅλως ἰδιαίτερώς νὰ προσέξωμεν. Γράφει ἀρχόμενος τοῦ ἁρθρου τοῦ ὁ ἀσεβὴς ἀρθρογράφος «Πολὺ σκανδαλίζουν τὰ τελευταῖα χρόνια τὸν Ἑλλη-νὸν Λαὸν οἱ φέροντες τὸ «ἀγγελικὸν σχῆμα» ἐννοιοῦν τῶν διαφόρων μονῶν τῆς χώρας». Προσέξτε τὴν πρό-τασιν αὐτήν; Θὰ εἴπητε ἴσως, καὶ ἄλλοι σκανδαλίζουν σκανδαλότερον μάλιστα τῶν φιληρῶν μοναχῶν. Σκανδαλίζουν οἱ πολιτικοὶ μετὰς κομματικὰς συναλ-λαγὰς τῶν. Σκανδαλίζουν οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι τῆς ἐπο-χῆς μετὰ τὰς σοδομικὰς τῶν ὄργια. Σκανδαλίζουν αἱ γυ-ναῖκες μετὰ τὴν προκλητικὴν τῶν ἀμφίσεων. Σκανδαλίζουν οἱ ἄνδρες μετὰ τὴν φιλήδονον ἀποχαλνῶσιν τῶν. Σκαν-δαλίζουν οἱ πάντες. Βεβαίως σκανδαλίζουν οἱ πάντες εἰς βαθμὸν με αὐτότερον καὶ εἰς ἔντασιν ἰσχυροτέραν. Ἀλλωστε ἡ Χριστιανικὴ ἠθικὴ εἶναι ἐνίαία. Τὸ σφάλ-μα καὶ ἡ παρεκτροπὴ δὲν χάνουν εἰς εὐθύνην καὶ ὅταν κατεργάζονται ἀπὸ μαναχοὺς καὶ ὅταν κατεργάζων-ται ἀπὸ λαϊκούς. Κατὰ τὸν κοσμικὸν ὅμως καὶ ἴσως μασονίζοντα ἀρθρογράφον «ὁ ἔσχατος τῶν «κατὰ κό-σμον ἀμαρτῶν» θὰ ἡμποροῦσε νὰ διεκδικήσῃ τὸν φωτιστὴν τῆς μεγάλης ἀρετῆς...».

Τι σημαίνει ἡ ἀποστrophὴ αὕτη; τὴν τεραστίαν προ-σοχὴν μετὰ τὴν ὁποίαν ὀφείλει νὰ ἐφοδιασθῇ ὁ μοναχὸς καὶ ἡ μοναχή. Ἐπειδὴ ἀκριβῶς ὁ διάβολος ἔχει πάντα λόγον, ὥστε διὰ τῶν ὀργάνων του νὰ διασύρῃ τὴν ὑπό-ληψιν τοῦ ἀγγελικοῦ σχήματος καὶ πρὸ παντός ἐπιθυ-μεῖ διὰ τῶν σφαλμάτων τῶν μοναχῶν, νὰ ἀποδείξῃ τὸ ἀκατανίκητον τῆς ἀμαρτίας (ἀφοῦ ὁ καλὸς γηγενὴς εἶναι τέτοιος, τότε ἐγὼ τί νὰ κάνω), δι' αὐτὸ ὀφείλουσιν οἱ περιβληθέντες τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα νὰ γίνωσιν Ἀγγε-λοι ἢ τοῦλάχιστον νὰ προσπαθοῦν νὰ γίνωσιν Ἀγγελοι.

Ἡ δευτέρα αὕτη πλευρὰ εἶναι ἐκείνη, ποῦ μᾶς ἐν-διαφέρει. Δὲν πρέπει κατ' οὐδένα λόγον νὰ διδῶνται ἀφορμαί. Ἐκάστη διδομένη ἀφορμή, τὴν ὁποίαν συλ-λαμβάνει ὁ κατήγορος τῶν χριστιανικῶν θεσμῶν, εἶναι καὶ μία βολὴ κατὰ τοῦ Ἐσταυρωμένου Σωτῆρος. Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον ἐπιβάλλεται μία αὐστηρότης. Οἱ προϊστάμενοι τῶν μοναστικῶν κέντρων νὰ ἐφαρ-μόζουν αὐστηράν ἐπιλογὴν μετὰ τῶν κρουόντων τὴν θύραν τοῦ Ἡσυχαστηρίου. Ἐὰν δὲν διαβεβαιωθῶσιν, ὅτι ὁ προσελθὼν ἢ ἡ προσελθοῦσα, προσέρχεται κατὰ θεῖαν κλήσιν καὶ κατὰ ἐσωτερικὴν κλίσιν, νὰ μὴ ἐνδι-δῶσιν καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὰ πύρινα δάκρυα τῶν ἐξαι-τουμένων. Τὸ πλῆθος τῶν περιφερομένων μοναχῶν καὶ τῶν μοναζουσῶν εἶναι ἀπόδειξις μίᾳς θανασίμου ἐπιπολαιότητος, ἥτις μοιραίως ὁδηγεῖ εἰς θλιβεράς συνε-πείας.

Ὅσοι καὶ ὅσαι ἐλευθέρως καὶ αὐτοπροαιρέτως πε-ριεβλήθησαν τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα, ὀφείλουσιν ἀγογγύ-στον νὰ παραμένωσιν ἐκεῖ ποῦ προσήλθον. Ἀμέως νὰ ἐγκαταλείψωσιν τὰς ἐν τῷ κόσμῳ διατριβὰς καὶ με

Υπεόθυνος Ἀρχιμ. Παντελεήμων Τσαλούπης

Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33. — Ἀθήναι

ἄκραν ταπείνωσιν νὰ ἐπιζητήσωσιν τὴν ἀσφάλειαν τῆς Μονῆς, Διὰ τὴν νὰ ἀπαιτῶμεν ἀπὸ τὸν σύζυγον ἢ τὴν σύζυγον νὰ ὑφίσταται μαρτυρικῶς τὰς ἐν τῷ γάμῳ σκληρότητας, ἀπαιθροπίας ἔστιν δ' ὅτε καὶ ἀδικίας, χάριν τοῦ ἀκαταλύτου τοῦ γάμου καὶνὰμὴ ἀπαιτῶμεν τὸ ἴδιον καὶ ἀπὸ τοῦς μοναχοῦς ἀμφοτέρων τῶν φύλων; Δηλαδὴ κατὰ τὴν χριστιανικὴν τελειότητα ἢ ἀσυμφωνία χαρακτῆρων δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἔγγαμον καὶ ἐπιτρέπεται εἰς τὸν μοναχόν;

Τὰ ἐρεπωθέντα κελλία τοῦ Ἁγίου Ὁρους πρέπει πάραυτα νὰ ἐποικισθῶσιν ἀπὸ τοὺς ἄνευ λόγου διαβιοῦντας ἐν τῷ κόσμῳ μοναχοὺς καὶ ἱερομνάχους καὶ περὶ πολλῶν ἀσχολουμένων, οὐχὶ ὅμως μὲ τὸν Ἱερὸν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνα.

Τέλος τὸ ἔγκλημα τῆς Κρήτης, ἀλλὰ καὶ τὰ διάφορα σκάνδαλα, θὰ πρέπη ὡς σῆμα κινδύνου, νὰ προτρέψῃ τοὺς προϊσταμένους τῶν μονῶν, τοὺς μοναχοὺς καὶ τὰς μοναχὰς νὰ μελετήσωσιν μὲ προσοχὴν τοὺς δύο ὑπερόχους λόγους τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου: 1) «Πρὸς τὰς κανονικάς (δηλ. καλογραίας) μὴ συνοικεῖν ἀνδράσιν» καὶ 2) «Πρὸς τοὺς ἔχοντας παρθέτους συνεισάκτους» (δηλ. σπιτωμένας).

Ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι εἴμεθα οἱ διαπρύσιοι κήρυκες τῆς οὐρανίας ἀξίας τοῦ μοναχικοῦ ἰδεώδους καὶ οἱ θερμότεροι θιασῶται τῶν μοναστηρίων. Δὲν θὰ πρέπη ὅμως νὰ δίδωνται ἀφορμαὶ εἰς ἀσεβεῖς συντάκτας νὰ ἐπηρεάζουν τὴν κοινὴν γνώμην μὲ τὰ Μασσονικὰ ρυπαρογραφήματά των. Οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου «μὴ διδετε, τὰ ἅγια τοῖς κυσὶ» δύναται νὰ ἔχουν μίαν ἐφαρμογὴν. Μὴ ἐπιτρέπητε εἰς τοὺς σκύλους νὰ τρώγουν τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια. Ἄς προσέξωμεν μήπως τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ βλασφημῇται ἐξ ἀπροσεξίας μας.

Εὐλαβεῖς γέροντες καὶ γερόντισαι Ἰσαγγελοὶ μοναχοὶ καὶ μοναχαί.

Δὲν εἴμεθα ἄξιοι νὰ λύσωμεν τοὺς ἱμάντας τῶν ὑποδημάτων σας, Εἴθε δοχεῖα τοῦ φρικτωτέρου χαρίσματος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τῆς Παρθενίας.

Σὰς ἱκετεύομεν, μὴ συναγελάζεσθε μὲ τὰ κτήνη τῶν πόλεων· περιορισθῆτε εἰς τοὺς παραδείσους, ὥστε ἐρχόμενοι καὶ ἡμεῖς ἐκεῖ νὰ ἀναβαπτίζωμεθα ἀπὸ τὸν ἀγγελικὸν βίον σας.

Καταστήσατε τὰς Ἀγίας μας μονὰς κολυμβήθρας τοῦ Σιλωὰμ καὶ συντρίψατε διὰ τῆς πολιτείας σας τοὺς αἰσχροὺς καλάμους βεβήλων συντακτῶν.

ΕΝΑΣ ΚΟΣΜΙΚΟΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 237

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3ῃν Φεβρουαρίου 1955

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Πανελληνίου Ὁρθοπευτικῆς καὶ Ἑθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας, νομίμως ἐκ προσωπομένης ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ αὐτῆς Συμβουλίου) Γραφεῖα: ὁδὸς Σολωμοῦ ἀριθμ 25 Τηλ. 33.839

Ἐ ρ ὁ ς

Ἐν Ἑθνικὴν Ἀντιπροσωπεῖαν

Κύριοι Βουλευταί,

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Πανελληνίου Ὁρθοπευτικῆς καὶ Ἑθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας θεωρεῖ ἑαυτὸ ὑποχρεωμένον πρὶν ἢ ἀναπτύξῃ τὸ ζήτημα τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν παλαιοεορτολογιτῶν ἀπὸ Ἑκκλησιαστικῆς Πολιτικῆς Κοινωνικοῦ, Δημοσίου Δικαίου καὶ Συνταγματικῆς Ἐλευθερίας, νὰ ἐκθέσῃ Ὑμῖν τὸ ἱστορικὸν τῆς ὁλῆς ὑποθέσεως, τὸ ὅποιον δὲν εἶναι νέον ὡς θέλει νὰ παρουσιάσῃ τοῦτο ἡ ἐν Ἑλλάδι Κρατοῦσα Ἐκκλησία. Τὸ πρῶτον ἐδημιουργήθη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὁ σάλος μεταξὺ

Ἰουλιανοῦ καὶ Γρηγοριανοῦ εορτολογίου ὅταν ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἐσήγαγε τὸ Γρηγοριανὸν εορτολόγιον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Δύσεως. Τὸ ἔτος 1583 συνεκλήθη ἐν Κων) πόλει Πανορθόδοξον Συνέδριον ἐπὶ Πατριάρχου ἹΕΡΕΜΙΟΥ τοῦ Β', ὅπερ ὁμοφώνως ἀπεφάνητο. «Ὅποιος δὲν ἀκολουθεῖ τὰ ἔθιμα τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ καθὼς αἱ ἐπτὰ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἐθέσπισαν καλῶς, καὶ θέλει ἐξακολουθεῖν τὸ Νέον Μηνολόγιον τῶν ἀθέων ἀστρονόμων τοῦ Πάπα καὶ θέλει νὰ ἀνατρέψῃ τὰ πατροπαράδοτα ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας, ἃς ἔχει τὸ ἀνάθεμα καὶ ἔξω τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως ἃς εἶναι.» Δημιουργήεντος οὕτω νέου ζητήματος ὑπὸ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, συνήλθε τὸ ἔτος 1593 νέα Πανορθόδοξος Σύνοδος, εἰς ἣν ἔλαβον μέρος 152 Ἐπίσκοποι καὶ τέσσαρες Πατριάρχαι, ἧτις καὶ αὐθις ὁμοφώνως ἀπεφάνθη ὅτι ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ σύγχυσιν ἐν ἑαυτῷ περιέχει τὸ Νέον Ὁρτολόγιον καὶ ἀνατροπὴν. Τὸ ἔτος 1827 ἐπὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΥ συνήλθεν ἡ Σύνοδος ἐν Κων) πόλει παρόντων καὶ τῶν τεσσάρων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς, ἧτις κατεδίκασε πᾶσαν γενομένην μεταρρύθμισιν τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἐορτολογίου πρὸς τὴν ἀσκησιν τῶν Ὁρθοπευτικῶν λειτουργιῶν, ὡς ἀντιβαίνουσαν πρὸς τὴν ἱερὰν παράδοσιν καὶ τὰ θέσμιμα τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Τὰ αὐτὰ ἀπεφάνθησαν καὶ αἱ μετέπειτα κατὰ τὰ ἔτη 1848, 1894, 1895 καὶ 1902 συνελθούσαι Σύνοδοι τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Α) Πῶς ἔχει τὸ ζήτημα τῶν Παλαιοεορτολογιτῶν ἀπὸ Ἑκκλησιαστικῆς πλευρᾶς.

1.— Ὁ Πατριαρχικὸς Τόμος τοῦ 1850 ἐπιβάλλει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος τὴν τήρησιν τῶν Ἀποστολικῶν Κανόνων, τὸ δὲ Σύνταγμα κατωχύρωσε τὴν ἀπαραιμῶτον τήρησιν τούτων.

2.— Θεμελιώδης Κώδιξ καὶ Δογματικὴ Ἀρχὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι νὰ ἀνήκῃ τις εἰς αὐτὴν ἐν ἐπιγνώσει καὶ ἐκουσίᾳ βουλήσει καὶ οὐχὶ ἐκ βίας καὶ πιέσεως ἐξωτερικῆς.

3.— Κατὰ τὴν θεμελιώδη ταύτην ἀρχὴν ἡ Ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ κρατήσῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς διὰ τῆς βίας τοὺς Χριστιανοὺς ἐκείνους οἵτινες δι' ἐπισήμου ἀποχωρισμῶν τῶν ἐξ αὐτῆς διὰ λόγους συνειδήσεως ἀπέσχισαν ἑαυτοὺς, δηλώσαντες ὅτι δὲν θέλουσι νὰ ἀνήκωσιν εἰς αὐτήν.

4.— Οὐδεμίαν ἡ Ἐκκλησία δύναται ν' ἀσκήσῃ ἐπὶ τούτων βίαν καὶ ἐξαναγκασμὸν παρὰ παραίνεσιν καὶ διαφωτισμὸν.

5.— Τὸ σχῆμα κυρίως δημιουργεῖ ἡ Δογματικὴ ἢ Διοικητικὴ διαφορὰ μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν πιστῶν, ἡ δὲ Ἐκκλησία ἀνακηρύττει τοῦτο ἐπισήμως καὶ σιγματίζει τοῦτο πρὸς περιφρούρησιν τοῦ κύρους τῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Εὐχαριστοῦμεν πάντας τοὺς κυρίους καὶ τὰς Κυρίας, τοὺς συμμερισθέντας τὸ πένθος ἡμῶν ἐπὶ τῷ ἀδοκίμῳ θανάτῳ τοῦ ἀδελφοῦ, θεοῦ καὶ ἐξαδέλφου τοῦ ἀειμνήστου Νικολάου Καβουρίδου. Ἰδιαιτέρως εὐχαριστοῦμεν τὸ Σωματεῖον Μασυτίων «Ἑλλησποντος ἀντιπροσωπευθὲν διὰ τοῦ ἀξιολύτου Προέδρου κ. Μιχαήλ Κατζάκη, προσφωνήσαντος τὰ δέοντα ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ νεκροῦ.

† Ὁ Πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος
Κυριάκος καὶ Ἀργυρῶ Καβαδέλλα
Γεώργιος καὶ Μαίρη Καβαδέλλα
Χρυσόστομος καὶ Μαρία Καβαδέλλα
Σόλων Καβαδέλλας
Ἰωάννης καὶ Ἄννα Σιγαλοῦ
Κώστας καὶ Μελομένη Ζαχαρία
Γεώργιος καὶ Ἑλένη Καβουρίδου
Ἄννα Θ. Καβουρίδου

Θάνατος αἰωνοβίου ἀγωνιστρίας

Ἐξ ἡλικίας 105 ἐτῶν ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ἡ **Ρόξα Σπυρ. Παπανοπούλου**. Ἀυτὴ ἦτο καθολικὴ καὶ προσήλθεν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν βαπτισθεῖσα τὸ 1910. Τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν ἐτέλεσε ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς ὁ Αἰδέσ. Ἱερεὺς Κων)νος Παπαντωνίου, μεθ' ὃ ἐτάφη εἰς τὸ Ἀορ Νεκροταφεῖον, συνοδευθεῖσα ὑπὸ 10)δων ἐργόνων καὶ διαεργόνων.

Ἡ ἐναρξίς τοῦ Τριωδίου

Ἀπὸ τὴν προηγουμένην Κυριακὴν ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία εἰσῆλθε εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πλέον κατανυκτικὰς περιόδους, τὸ Τριωδίον, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ προσνάδιον τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Ἀυστηρὸς ἡ περίοδος αὕτη βεβηλοῦται ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς χριστιανούς, διὰ τῶν ἀκατονομάστων ὁργῶν καὶ τῆς αἰσχρᾶς κραιπάλης. Τὴν περίοδον αὕτην θὰ πρέπη μετὰ φόβου Θεοῦ νὰ τὴν διέλθωμεν ἡμεῖς τοῦλάχιστον, οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι.

Οὐλιβεραὶ Ἀθλιότητες.

Με συντριβὴν καρδίας ἐπιηγορευθῇ τὸ Πανελλήνιον τὰς θλιβερὰς ἀθλιότητας τῆς Κρήτης. Σοδομικὰ συμπλέγματα, φόνοι, καταχρήσεις, σκοτεινὰ πάθη παρνουσάσθησαν κατὰ τὴν ἐκδικασιν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ κακουρηδικεῖον τῶν Χανίων. Πᾶς ὁ πονῶν πενθεῖ. Τί ἔχει ἐπ' αὐτοῦ νὰ εἴπῃ ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία, ἥτις διὰ τοῦ προκαθημένου αὐτῆς ἡγεῖραν καθ' ἡμῶν διαγμῶν ἐξ ἀφορμῆς τῆς Κερατέας, ἥτις ἀσφαλὲς ὄχηρᾷ περὶ τῶν τερατοφυγμάτων τῆς Κρήτης; Ἡμεῖς δὲν σκυλεύομεν ἐπὶ πτωμάτων, ἀλλὰ μετὰ τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων καὶ μετὰ τὰ βλέμματα πρὸς τὸν αὐρανὸν ἀναβοῶμεν. Ἰλεως γενοῦ ἡμῖν Κύριε!

Ἀπὸ τὴν κίνησιν τῶν παραρτημάτων

Κατ' ἀνταπόκρισιν ἀδελφοῦ τοῦ Πελοπ. Α. Δημητρεῖκου ἀπὸ τὴν Ποταμιὰν Θάσου, κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Ἀγίων Θεοφανείων ὁ αἰδεσιμώτατος Ἱερεὺς κ. Μιχαὴλ Σαββόπουλος, ἐτέλεσε λαμπρὰν λειτουργίαν καὶ δι' ἱερὰς πολυπληθοῦς παρατάξεως κατήλθον εἰς τὴν θάλασσαν διὰ τὴν κατάβυσιν τοῦ Τιμίου Σκουροῦ. Εἰς τὸ παρτήμα ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ ἱερέως ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ Σαν. Κ. Πασχάλη μετὰ τῆς Ἑλέν. Β. Μανθαίου. Ἡ Ποταμιὰ Θάσου εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ δραστηριώτατα παραρτήματα.

Ἀπὸ τὴν Θεο)νέκην.

Κατοῦν Ἀρχιερατικῆς Ἐντολῆς μετέβη εἰς τὸ παρτήμα Θεο)νέκης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μεροῦριος Καλοσκάμης. Οὗτος ἐπιστρέψας ἀπέφερε τὸν σταυρὸν ἕλκον τῶν ἀδελφῶν τοῦ παραρτήματος.

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Ἡρὸς

τοὺς ἔχοντας συνοδίαις,
Ἡσυχαστήρια, Μοναστήρια

Λόγῳ τῆς κρίσεως τὴν ὁποῖαν διέρχεται ὁ Ἱερὸς ἡμῶν Ἀγὼν καὶ τῆς ἀνάγκης νὰ εἰμεθα συγκροτημένοι καὶ αὐστηρῶς προσηλωμένοι εἰς τὴν διεξαγομένην μάχην τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπαγορεύομεν ἀπολύτως τὴν πρόσληψιν καὶ ἐγκατάστασιν νέων δοκίμων μοναχῶν ἢ μοναζουσῶν, τὴν χειροθεσίαν αὐτῶν, ἀνευ τῆς Ἡμετέρας ἀδείας.

Ἰδιαιτέρως ἀπαγορεύομεν τὴν συγκρότησιν συνοδίας ὑπὸ Ἱερομονάχων ἢ μοναχῶν, καὶ τὴν ὑπ' αὐτῶν ἐν ταῖς πόλεσι κοινὴν μοναχοῦ ἢ μοναζούσης, ἔξω τοῦ περιβάλλοντος τῶν γνωστῶν Ἱ. Μονῶν, μεθ' ὧν εὐρισκόμεθα εἰς Ἐκκλησιαστικὴν κοινωσίαν.

Ὡσαύτως ἐντελλόμεθα Ὑμῖν, ὅπως μᾶς ἀποστείλητε κατὰσταιν τῶν παρ' ὑμῖν ἐγκαταβιούντων, ἐμφαίνουσιν πληρὴ στοιχεῖα καὶ χρόνον παραμονῆς,

Εἰς τοὺς ὁποσδήποτε ἀπειθοῦντας γνωστοποιούμεν, ὅτι διὰ πᾶν συμβηρόμενον, κατὰ τὰς κρίσεις αὐτὰς ἡμέρας, ἀπεκδυόμεθα πάσης εὐθύνης.

Ὁ Πρόεδρος

τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

† Ὁ πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἡσυχαστήριον ὑπόμνημα

Τὸ Προεδρεῖον τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. συνέταξε καὶ ἀπέστειλε βαρυσήμαντον ὑπόμνημα τῶν ἀπόψεων μας εἰς τὴν Βουλὴν. Τὸ διακρίνει σαφῆνεια, κατηγορηματικότης ἐπιζόμεν νὰ ἀπηχήσῃ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀρμοδίων—Τοῦτο δημοσιεύομεν εἰς συνεχείας καὶ ἀπὸ τοῦ Περιδικίου μας.

Ἐπίκαιρον βιβλίον

Ὑπὸ τοῦ ἐμβριτοῦς Ἀρχιεπισκόπου Χρυσόστομου Ναυπλίου, ἐξεδόθη βαθυστοχάστως μελέτη, ἀνασκευάζουσα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κανόνων τῆς Ἐκκλησίας, τὰς τελευταίας φλυαρίας τῶν περὶ τὸν Εὐγένειον Τόμπρον παρασυρμένων. Εἶναι ἡ πλέον ἀποστομωτικὴ ἀπάντησις διὰ τὰς ἐκτόμους ἐνεργείας.

Ἀναβολὴ συνεχείας

Λόγῳ ὕλης, ἐπικαίρου, θὰ ἐπαναλάβωμεν ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου τὴν δογματικὴν μελέτην τοῦ κ. Γερσοκαθοποῦλου.

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐμβάσματα συνδρομῶν, ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Μεροῦριον Καλοσκάμην ὁδὸς Σολωμοῦ 25—Ἀθῆναι διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν.